

omdat er bronnen genoeg waren, waaruit men bijzonderheden omtrent zijn leven konde putten. Hoe verleidelijk was het niet, een leven van Erasmus uit een of meer zijner brieven samen te flansen en dit voor het *Compendium vitae* te doen doorgaan! En die zulk een bedrog pleegde, behoorde daarom niet tot die bedriegers, welke de fatsoenlijke lieden met den nek aanzien. Verre van daar. Ieder die geen vreemdeling is in de geschiedenis der letterkunde weet, hoe dikwijls schrijvers van tweeden of lageren rang zonder blikken of blozen hunnen werken langs dezen weg lezers trachten te verschaffen; het was reeds in de oude wereld zoozeer gewoonte geworden, beroemde namen op den titel te plaatsen, dat men er volstrekt geen bedrog meer in zag.

Merula houd ik echter in dit geval niet voor den bedrieger, maar voor den bedrogene. Zijn hartstochtelijke liefhebberij maakte hem tot den aangewezen man, die, ook juist door 't gezag van zijn naam, geroepen was om het geschrift ingang te doen vinden.

De schrijver, wie hij dan ook moge geweest zijn, heeft uit geschrevene en ongeschrevene bronnen aangevuld wat Beatus Rhenanus niet wist, en Badius heeft weten aan te vullen wat tot afronding van het verhaal nog ontbrak.

Reeds Merula zelf schijnt bemerkt te hebben — dit blijkt uit zijn brief aan Werckmann — dat Erasmus schrijven aan L. Grunnius, scriba apostolicus, eene nadere verklaring en ontwikkeling van deze beknopte schets behelst.

»Onder den naam Florentius (1) beschrijft Erasmus zoo zich zelf, legt hij zoo zijn lot bloot, schildert hij zoo

---

(1) Hier volgt in de oorspronkelijke uitgave en in die van Le Clerc: *omine haud falso*, terwijl Scriverius heeft (p. 67) *omne hoc falso*.